

Diari d'ela neu, 02/07/22

El turisme d'hivern i els JJOO no són sostenibles. El de platja sí.

Cua als telesquís de la Tosa de Masella Autor/a: Diaridelaneu.cat

Ja fa temps, especialment a partir del protagonisme que ha adquirit en el darrer any i mig la candidatura als Jocs d'hivern de 2030, que l'animadversió cap als esports de neu i el món de l'esquí més en concret, ha anat creixent en una part de la societat. De retruc, el Pirineu és en el punt de mira. I normalment amb un punt de vista hipercrític. A vegades despectiu en un àmbit i en contrast idealitzat en uns altres sectors.

Platja de Sant Pol a S'Agaró el 17 d'agost de 2017 (ACN - Jordi Altesa).

I dins la societat ho han posat especialment en el punt de mira els representants determinats partits polítics o col·lectius, així com alguns opinadors que gaudeixen d'una tribuna pública i des de la qual tenen el privilegi de difondre les seves reflexions. I sense pràcticament oposició ni tampoc qui els contradigui. I es van creixent i reafirmant, és clar.

La qüestió de fons és que sovint la seva visió és vindicativa, qüestió que no em sembla malament, però també sovint insistent en la suposada no sostenibilitat dels esports de neu i el turisme d'hivern que se'n deriva, qüestió davant la qual demostren poca objectivitat.

Entre els arguments comuns en els quals normalment tots hi coincideixen hi ha el fet de contextualitzar-ho en quatre grans àmbits.

El primer és encabir-ho en el context del canvi climàtic. Al 2030 potser ja no hi haurà neu per fer uns JJOO al Pirineu, diuen.

El segon: la precarietat laboral que segons ells genera l'economia del turisme.

El tercer: la massificació que genera el turisme d'hivern durant caps de setmana o períodes festius concrets.

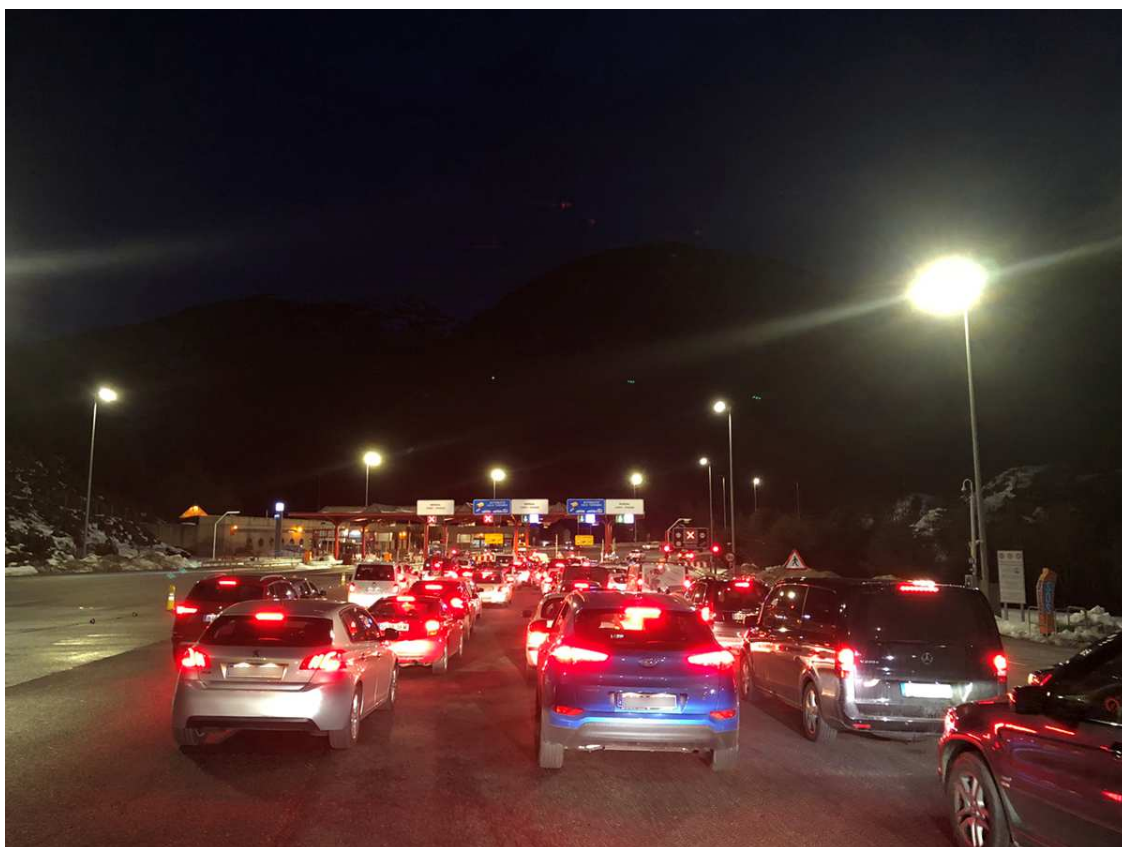
I el quart, l'expansió urbanística que genera aquest tipus de turisme en forma de noves urbanitzacions i casetes adossades.

Curiosament obliden que actualment, i malgrat el canvi climàtic, gaudim de temporades de neu properes a cinc mesos, mentre als anys setanta ho eren de tres mesos i la precarietat en el sector era molt més acusada que no pas ara.

Pel que fa a la precarietat laboral, segons se'n deriva del seu discurs, aquesta és exclusiva del Pirineu i no pas del sistema econòmic en la qual vivim.

Referent a la massificació turística, la qual no crec que hi hagi ningú que la vulgui, sembla que aquesta s'ha activat al Pirineu a partir de l'anunci de la candidatura als JJOO. Mai esmenten ni la Costa Brava, ni Barcelona ni cap altra destinació o esdeveniment.

I pel que fa a l'expansió urbanística, obliden que els plans generals de les comarques del Pirineu estan planificats des de fa anys, i revisats cada cinc o deu, per les diferents comissions territorials corresponents, de control públic. Excepte en el cas de les estacions d'esquí en el seu àmbit esquiable i en les possibles viles olímpiques de Vielha i Puigcerdà, tot el Pirineu en queda pràcticament exclòs de la qüestió vinculada als JJOO. Així doncs, que hi tenen a veure els Jocs d'hivern en les urbanitzacions que actualment s'estan duent a terme, em pregunto? Perquè no ho demanen o ho vinculen als Ajuntaments de cada vall o als Consells comarcals del Pirineu?

Tunel del Cadí en un diumenge tarda en plena temporada d'hivern. Imatge d'arxiu (DDLN).

De regal, però en la mateixa línia, tots hem llegit en diferents xarxes socials o hem escoltat en algun moment en converses informals pel carrer, a la terrassa d'un bar, o mentre anem a comprar el pa, afirmacions com aquestes: "que si les estacions d'esquí no són sostenibles", "que si són un focus de despesa energètica i de recursos públics reprovables", "que si caldria desviar les subvencions cap a altres col·lectius o àmbit econòmics" i la més recurrent de totes que si els "els xalets de la Pleta tal estan desocupats onze mesos i mig a

l'any" o "que aquests segons residents fan pujar els preus de tots els habitatges".

En resum, sembla que tothom acaba opinant en la mateixa orientació d'aquest corrent d'opinió creat a base d'insistir des de diferents àmbits. Un estat d'opinió al qual, els qui hi contribueixen, tan poden viure al Pirineu com no.

Òbviament, tothom té dret a opinar, només faltaria, però estaria bé que ho fessin pensant-s'ho dues vegades abans de fer de corretja transmissora d'aquest pensament tan direccional com hipercrític. Un pensament que al meu criteri tendeix a amplificar-ne els aspectes més despectius. Ja no cal contrastar: el discurs s'està venent molt bé i sembla que tothom el compra.

Ara bé. En el cas dels responsables polítics amb responsabilitats i dels opinadors de col·lectius determinats, no estaria malament que ens deixessin clar de què viuen ells. I és que sovint he detectat que els més crítics amb el món del turisme d'hivern acostumen a ser funcionaris amb la seva vida laboral ben resolta. O bé viuen d'un salari d'una activitat econòmica que té poc o res a veure amb el món de la neu, malgrat que a moltes valls del Pirineu sort n'hi ha de l'esquí a l'hivern.

D'aquests mateixos representants polítics i opinadors, estaria bé saber-ne què en pensen del turisme de sol i platja. O perquè no són crítics amb els grans esdeveniments de tota mena que s'organitzen a Barcelona.

Vull recordar que el turisme de platja té una durada més aviat curta en contrast al turisme d'hivern. De dos mesos i mig, segons la "meteo", contra els quatre o cinc de l'hivern. Això prou que ho sabem els qui n'hem viscut en alguna ocasió directament o indirectament d'aquest tipus de turisme.

No és doncs infinitament més sostenible i regular econòmicament el turisme de muntanya que el de la costa? Per què, curiosament, no esmenten mai que el canvi climàtic també fa que les llevantades siguin cada vegada més potents tot deixant les platges sense sorra? Per què no es fixen en la despesa energètica dels pobles de la costa i l'ocupació en dies reals dels apartaments de primera, segona i tercera línia de mar? Per què no critiquen amb igual duresa que una barcaça reposi de sorra durant deu dies una platja de Blanes?

Vehicles accedint a la platja de Cala Montjoi en una imatge del 15 d'agost de 2020 (Foto: ACN).

Jaacabo. Tornant a enllaçar amb la qüestió dels Jocs d'hivern a la qual feia referència l'inici de l'article, penso que la possible candidatura Pirineu Barcelona 2030 aniria bé per accelerar unes inversions en serveis i comunicacions que no acaben d'arribar mai al Pirineu. Consti que tenen raó quan diuen que s'haurien de fer amb independència dels JJOO. Però, tindrien a la Seu d'Urgell el canal olímpic de no haver estat pels JJOO de Barcelona 92?

Els JJOO d'hivern entenc que permetrien consolidar i millorar el turisme d'hivern i, per tant, fer-lo encara més regular i fiable. Fins i tot, algun empresari (no parlo de multinacionals) s'acabarà decidint a arriscar i invertir al Pirineu amb noves activitats econòmiques. Però se li ha d'oferir un Pirineu una mica més fàcil i atractiu del que és ara sense que després se l'hagi de socórrer a base de subvencions.

I finalment, deixar clar que jo tampoc vull massificacions a les carreteres o a les estacions d'esquí. Ni tampoc vull un Pirineu que continuï apostant per les urbanitzacions amb xalets a 4 vents, de la mateixa manera que tampoc vull un Pirineu de pessebre fet a mida dels qui ja tenen la vida resolta, per una altra banda, o en un altre territori.

Es pot ser hipercrític amb el turisme d'hivern, i l'autocrítica sempre és bona si serveix per millorar el dia a dia i per buscar solucions a mitjà i llarg termini per a tots, fent compatible i sostenible els interessos d'uns i altres. Tanmateix, i em preocupa, hi ha posicionaments que cada dia que passa són més egoistes i partidistes i s'obliden dels qui també vivim al Pirineu i de moment depenen del turisme d'hivern. I que duri.